

Szöllős Vera A Deportálás Végén Ajándékba Kapott Babájával

A képen én vagyok, Hanele nevű babámmal.

1944-45-ben az anyai nagyszüleimmel és a szüleimmel a Cseh--Morva Protektorátus területén különböző munkatáborokba voltunk deportálva. 1945-ben, hazaindulás előtt, egy Znaim nevű helységben tartózkodtunk. Ott volt már egy ellátó központ, ahol enni adtak, ruhát adtak, és körül lehetett nézni, hogy hogy lehet hazajutni. Találkoztunk egy szegedi orvosnővel, bizonyos Reich Olgával -- úgy emlékszem, így hívták --, aki az ottani kórházban gyűjtögette a szegedieket is. Azt mondta, hogy költözzünk be a kórházba, mert ők szerveznek hazafelé egy vonatot, ami betegvonat lesz. És mi be leszünk írva valami szörnyű fertőző betegeknek, hogy nehogy kirakjanak.

Nem tudom, meddig voltunk ott. Apu közben jött-ment, ismerkedett, és javított valamit -- mert ő nagyon ügyes műszerész volt --, azt hiszem, egy orvosnőnél, akinek a lakásában, az ágyán ült egy nagy baba. És amikor az apu meglátta, azt mondta, hogy a kislányának egy éve nem volt babája. Erre a nő fogta a babát, és odaadta, hogy vigye el. Ez egy porcelánfejű alvóbaba volt, kaucsuk kezekkel, matróruhába felöltöztetve, zoknija volt, cipője volt, fantasztikus, gyönyörű egy darab volt, szőke copfokkal, ami a tulajdonos eredeti gyerekkori hajából készült. Ez volt a baba története, és mivel Hannának hívták azt, aki adta, Hanelének neveztük el. Nagyon őrizgettem, és mindaddig megvolt nekem ez a baba, amíg a mamám le nem ültette az egyéves húgom mellé, a padlóra. A húgom, mint egy egyéves gyerek, fellökte, és eltört a baba feje. Az anyu részéről nem volt semmi különös tragédia ebben, de nekem nagyon rossz volt. Egy darabig őrizgettem eltörve is a babát, de aztán már nem tudom, mi történt vele.